

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. G.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupena Mgr. V. K., obecnou zmocněnkyní
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016 č.j. OAM-1007/ZA-ZA14-LE23-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě namítala porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), § 14a zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v jejím případě došlo minimálně k naplnění podmínek udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle žalobkyně se žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně zabýval tím, že žalobkyně je

vzhledem ke skutečnosti, odkud pochází, a vzhledem k veřejně dostupným informacím týkajícím se současného bezpečnostního stavu vystavena hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského zacházení či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný dle tvrzení žalobkyně značně bagatelizuje odůvodnění žalobkyně, proč žádá o mezinárodní ochranu; žalobkyně je přesvědčena o důvodech, pro které o mezinárodní ochranu žádala, neboť není ojedinělé, že do oblastí válečných konfliktů na východní Ukrajině jsou povolávány i ženy; politické, náboženské a morální přesvědčení žalobkyně je v rozporu s tímto postupem. Žalobkyně uvedla, že s ohledem na popsany stav byla hrozící vážná újma prokázána, a to s ohledem na veřejně dostupné informace týkající se stavu a poměrů na Ukrajině. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil její rodinnou situaci; matka žalobkyně žije v České republice již 22 let, ona sama od roku 2015 a předtím matku pravidelně (několikrát za rok) v České republice navštěvovala; za tuto dobu se plně seznámila s životem v České republice a osvojila si český jazyk. Z tohoto hlediska je žalobkyně přesvědčena, že jejím nuceným vystěhováním by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobkyně odkázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se zásahu státu do práva na soukromý a rodinný život. Závěrem žalobkyně upozornila, že v zemi svého původu na Ukrajině nemá již žádné trvalé ani rodinné vazby; žalobkyně nepopřela, že svůj pobyt na území České republiky chtěla nejdříve řešit pobytovým oprávněním za účelem studia, které, byť vše splňovala, jí nebylo uděleno; podle žalobkyně matka za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořila ekonomické i sociální zázemí; nuceným odchodem dcery (žalobkyně) zpět na Ukrajinu by došlo k zásahu do jejich práva na soukromý a rodinný život, které je zakotveno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí a uvedl, že na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobkyní veden pohovor, ve kterém měla prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež ji vedly k opuštění vlasti, a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla; v odpovědích nebyla žalobkyně nijak omezována a s protokolem o pohovoru byla seznámena, svoji výpověď nijak nedoplňovala, nežádala změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasila, správnost přetlumočeného textu stvrdila svým podpisem; žalovaný pak vycházel i ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise. Pokud jde o tvrzené nedostatečné posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný opáčil, že se s touto otázkou vypořádal na s. 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepopíral složitost bezpečnostní situace na Ukrajině, nicméně zdůraznil, že se nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy; podle žalovaného z informačních zdrojů jasně vyplývá, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze 2 z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, a to oblast Doněcká a Luhanská na východě země. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že žalobkyně neprokázala, že by vážnou újmu v zemi původu již utrpěla. Ivanofrankivská oblast, kterou žalobkyně uvedla jako místo svého posledního pobytu na Ukrajině, podle žalovaného nebyla zasažena střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty; v případě návratu do Ivanofrankivské oblasti by žalobkyně nebyla zasažena významnější měrou

nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině. Podle žalovaného obecný nesouhlas s politickou situací v zemi původu nelze považovat za azylově relevantní důvod; žalovaný ani neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť se domnívá, že žalobkyni vážná újma v případě návratu na Ukrajinu nehrozí. Pokud jde o možné povolání žalobkyně do armády, žalovaný namítl, že žalobkyně je pohlaví ženského a nikdy neabsolvovala vojenskou službu; z informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 vyplývá, že rozsáhlá mobilizace se týká mužů ve věku 18 – 26 let; z dekrety prezidenta Ukrajiny o odvodu na základní vojenskou službu ani ze zákona o mobilizaci na Ukrajině nevyplývá, že by bylo pravděpodobné, aby byla žalobkyně do armády povolána; žalobkyně povolávací rozkaz neobdržela, tudíž se její obavy stávají zcela neopodstatněnými. Pokud jde o námitku ohledně zásahu do rodinného a soukromého života, žalovaný podotkl, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dodal, že podaná žádost o mezinárodní ochranu je zcela účelová s cílem legalizace pobytu na území České republiky (což odůvodnil odkazem na to, že žalobkyně do žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že chce zůstat na území České republiky a nemá jinou možnost než cestou institutu mezinárodní ochrany, neboť jí nebylo uděleno dlouhodobé vízum; v České republice chce žít s matkou; jiné důvody k odjezdu z Ukrajiny neměla). Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

3. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 25. 11. 2015 požádala žalovaného o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedla, že ona sama ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany ani jiné organizace (a žalobkyně nikdy nebyla), vojenskou službu nikdy nevykonávala; vlast opustila dne 13. 10. 2015; chce tady studovat a poté pracovat, ale nepodařilo se jí vyřídit vízum za účelem studia; má rozhodnutí o neudělení víza; jiné důvody k odjezdu neměla; na Ukrajině jí nic nehrozí, ale chce zůstat s matkou v České republice a studovat. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že na Ukrajině před svým odjezdem žila v Kolomyja, ul. Čajkovského 48, v Ivanofrankivské oblasti, měla tam svůj vlastní byt, ve kterém žila sama; v Kolomyji také pracovala. Na Ukrajině pracovala tři roky ve školce jako psycholožka, práci ukončila v prosinci 2014, protože tam byla na zástup za mateřskou dovolenou; v roce 2015 už nikde nepracovala; matka jí z České republiky posílala peníze. Dne 7. 7. 2015 žalobkyně podala na české ambasádě ve Lvově žádost o vízum za účelem studia v České republice; měla všechny potřebné doklady i rozhodnutí o přijetí ke studiu na Univerzitě Karlově. Na ambasádě jí řekli, že všechny jí předložené doklady jsou v pořádku; odjela potom do České republiky za matkou, byla v Praze na Koněvově, kde jí také potvrdili, že má všechny dokumenty v pořádku, a když se vrátila na Ukrajinu, přišlo jí rozhodnutí o neudělení víza; důvod tohoto rozhodnutí pořádně nezná, ale požádala o přezkum. Žalobkyně uvedla, že neměla jiné důvody k odjezdu z vlasti než studium v České republice; o mezinárodní ochranu požádala, protože chce v České republice zůstat s matkou a studovat zde; na Ukrajině nikoho nemá, nemá tam co dělat. K dotazu žalovaného uvedla, že ve vlasti nebyla veřejně či politicky aktivní; jen jednou byla členkou volební komise v Kolomyji při prezidentských volbách, když zvolili Juščenka prezidentem; v souvislosti s touto činností neměla žádné problémy; ve vlasti neměla problémy se státními orgány.
4. Ve správním spise se dále nachází následující pro danou věc podstatné dokumenty: zpráva Amnesty International z dubna 2015 s názvem Trest smrti – Rozsudky smrti a

popravy v roce 2014, výroční zpráva Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 o Ukrajině za období 2014/2015, výroční zpráva Human Rights Watch 2015 o Ukrajině ze dne 29. 1. 2015, zpráva Freedom House ze dne 28. 1. 2015 s názvem „Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina“, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 8. 2015 o stavu lidských práv na Ukrajině v době 16. 5. 2015 – 15. 8. 2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 s názvem „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3“, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 č.j. 110105/2014-LPTP a ze dne 21. 5. 2015 č.j. 98848/2015-LPTP, protokol žalovaného ze dne 6. 1. 2016 o seznámení s podklady rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016 č.j. OAM-1007/ZA-ZA14-LE23-2015.

5. Žalobkyně k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobkyně s takovým projednáním věci vyslovila souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Žaloba žalobkyně směřovala proti závěru žalovaného o nenaplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
8. V § 14a zákona o azylu ve znění účinném ke dni 25. 11. 2015 (datum podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu) bylo stanoveno:

„(1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

9. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně na Ukrajině byla vystavena reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. V této

souvislosti lze odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí: „Správní orgán však k takovému závěru v případě žalatelky nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu sledovat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žadatelka neuvedla a ani správní orgán nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byla jmenovaná na Ukrajině vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Naopak výslovně prohlásila, že ve vlasti nikdy neměla žádné problémy, nebylo a není proti ní vedeno žádné trestní stíhání a z vlasti odjela za účelem studia v ČR. Jmenovaná sama v průběhu řízení prohlásila, že na Ukrajině jí nic nehrozí.“ Soud se s tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.

10. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobkyně před příchodem do České republiky bydlela ve městě Kolomyja v Ivanofrankivské oblasti, tj. v území nacházejícím se na západě Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt. Pokud jde o možnost nástupu výkonu vojenské služby, i kdyby se čistě teoreticky tato možnost týkala žen, pak takovou skutečnost nelze považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
11. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné

odmítání branné povinnosti odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“

12. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v Ivanofrankivské oblasti, kde žalobkyně bydlela před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani (v případě žalobkyně spíše nereálnou) možnost nástupu výkonu vojenské služby pak nelze považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani tento důvod udělení mezinárodní ochrany tak v případě žalobkyně nebyl naplněn.
13. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Pokud jde o žalobkyní namítané porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud v případě žalobkyně porušení tohoto práva (tedy zásah do jejího soukromého a rodinného života)

neshledal. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016 č.j. 5 Azs 167/2016-25:

„Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). V usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, Nejvyšší správní soud konstatoval: „Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ Podle citovaného rozhodnutí se nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý život v jiné zemi, například tam, kde se nachází ostatní příbuzní. U stěžovatele nebylo prokázáno, že by nemohl založit rodinu, budovat své zázemí či prohlubovat rodinné vazby (včetně těch s příbuznými pobývajícími v České republice) v zemi původu. V usnesení ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že skutečnost, že cizinec nemá v zemi původu žádné zázemí a nemůže spoléhat ani na pomoc svých příbuzných, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z uvedeného je zřejmé, že ani tvrzená skutečnost, že stěžovatel neudrží kontakt s žádnými příbuznými v zemi původu, není (ve světle zjištěného skutkového stavu) způsobilá založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.“

14. Soud se se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ztotožňuje s tím, že je plně použitelná i pro případ žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně má v České republice matku a že na Ukrajině nemá žádné zázemí, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany a nepředstavuje zásah do jejího práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle závěru soudu se jedná o skutečnosti, které měly být uplatněny v řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobkyně nedošlo ani k naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
15. Z žalobkyní uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností pak nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá.

16. Pokud jde o žalobkyní tvrzené porušení § 2 odst. 1 s.ř., § 3 s.ř., § 50 odst. 2, 3 a 4 s.ř., § 52 s.ř. a § 68 odst. 3 s.ř., žalobkyně nikterak neuvedla, jak konkrétně měl žalovaný daná ustanovení porušit, protože tato tvrzení ani nelze považovat za žalobní body. Soud k tomu alespoň obecně uvádí, že neshledal porušení žádného z vytýkaných ustanovení, když žalovaný řádně zjistil skutkový stav a vzal v úvahu veškerá tvrzení žalobkyně a další skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně jasné seznatelné, jakými úvahami se žalovaný při vydání svého rozhodnutí řídil a proč žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany neshledal důvodnou.
17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně